

There is no translation of this article

Празен гроб

„Вие търсите Исуса Назарееца, разпнатия. Той Възкръсна, няма Го тук!“ Има ли живот след смъртта? И има ли в живота нещо по-страшно, след като дори само мисълта за нея понякога ни плаши до безумие? Знаем, че физически е неизбежна и често се опитваме да търсим доказателства и аргументи, за да влеем в себе си надежда, че пътят ни има посока и смисъл.

Инстинктът ни за самосъхранение и желанието да пребъдваме на земята ни изправят и след най-тежките изпитания, за да се вкопчим в следващата глътка живот, без дори да знаем, дали ще бъде сладка или горчива.

Като Божии творения, дълбоко в себе си осъзнаваме своето безсмъртие, чувствайки се пращинка от вселената на безкрайния Бог, Който е Непрекъснат и Вечен: „Преди още да се родят планините, Ти си образувал земята и вселената и отвека и довека Ти си Бог!“.

Дори и в прегръдката на най-голямото отчаяние, вярваме и се надяваме, че вечерта може и да е тъжна, но утрото ще ни донесе светлина. Често вдигаме зора си към небето, оставащо за нас едновременно познато и далечно, за да се зарадваме на блясъка на слънцето, което осветява дните ни, и на луната и звездите, които пробиват

мрака в пътя ни.

Исус донесе в света друга светлина и тя не изгрява, защото никога не залязва, а винаги осветява нощта, която понякога тихо пленява душите ни.

Петък премина. Силният глас на скръбния ден до вчера отекваше в мислите и сърцата ни, но днес е вече неделя – денят на радостта, радостта, която търсим, преследваме всячески, за която копнеем и не спираме да мечтаем!

„В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба сутринта, докато още беше тъмно, и видя, че камъкът е отвален от гроба.“

Защо това се случва в първия ден на седмицата, а не ден по-рано? И защо точно Мария Магдалена? Нямах ли по-подходяща и по-достойна жена?

Първите християни са евреи. Те все още са под влияние и спазват стария закон, продължавайки да посещават храма си в събота. „Сутринта, докато още беше тъмно...“, в тъмнина и мрак се намира църковната общност, която още живее в незнание, непознавайки Исус, а в Него Месията е Новото сътворение на човека, което няма да познае нито край, нито смърт.

Мария Магдалена идва на гроба и вижда, че „камъкът е вдигнат“. Тогава тя се затичва към Петър и другия ученик Йоан и казва: „... отнесли са Господа от гроба и не знаем къде са Го положили“.

Мислите й са логични. Любимият Учител е починал, оплакан е, а гробът Му е празен. Едно върху друго се трупат нещастията и бедите. Мария Магдалена толкова много искаше хората да приемат Исус като спасител, така както тя го прие. Тя е една от малкото, която остана до Него, когато всички други вече са Го напуснали. Мария Магдалена остава под Разпнатия, бичуван и ранен до смърт Христос, докрай, до последното Му дихание. А сега – дали се питаме – достойна ли е тази жена, многократно осъждана от обществото и преди, и сега? И все пак тя не е с ясно

съзнание какво следва и продължава да се надява, че Той въпреки всичко няма да допусне и да се предаде на смъртта. Тя очаква чудо по човешки, а после, когато Той умира, е тъжна и опечалена. Съботата е тежка и скръбна, но утрото на Неделята вече превалва.

И тогава – празен гроб! Няма Го тук, Той Възкръсна!

Но как да помисли, че е Възкръснал, след всичко, което е преживяла – упреци, обиди и разочарования, хорска ненавист и омраза? Как да има добри очаквания след толкова много болка в живота си?

Когато Петър и Иван идват, след като тя ги е повикала, те виждат празния гроб и повярват. Това е Възкресение, във всекидневния живот да видиш, да почувстваш и да припознаеш Божието действие. И ние вярваме, че Той Възкръсна, защото Духът ни подтиква към тази вяра.

Не всеки, който видя празния гроб, повярва, че Той е Възкръснал, затова се нарича вяра, а не сигурност.

Там, където невярващият вижда само един празен гроб и още едно нещастие, трагичен край на живота, вярващият вижда Възкресението!

Къде е Исус сега? Той остана завинаги с нас – в Словото и в тайнствата – и не само като спомен и възпоменание, а като реално присъствие. Затова, ако искаме да Го срещнем, можем да го направим още днес, пристъпвайки към онова, което Той ни завеща. Станахме част от Неговата Църква при Кръщението, а Светият Дух още веднъж се изля върху нас в тайнството Миропомазание. Исус призова дванадесет ученика да бъдат Негови първи ученици. Днес има стотици хиляди богопосветени в различни ордени, следващи пътя му в тайнството свещенство. И на тези ученици Той даде власт да опрощават грехове, така че, когато търсим прошка за осъзнатите слабости и грешки, можем да я получим в тайнството покаяние. Исус благослови сватбата в Кана с присъствието си и установи тайнството венчание. Когато се разболеем, знаем и вярваме, че по особен начин е с нас. Когато вършим добро, чувстваме Неговата ръка, която ни направлява. Когато сме отчаяни, чуваме гласа Му,

който връща надеждата ни и ни окуражава.

Никъде няма думи на живот и надежда, каквито намираме в Евангелието – затова нека днес радостта ни да бъде пълна! Защото Той Наистина Възкръсна! Припомняйки си думите от последната библийска книга „Откровение на Йоан“: „Бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота!“.